

Üzenet az akkori zsidóknak: az ószövetségi áldozatok Krisztusra mutatnak, de Ő és az Ő áldozata több ennél. Bátorítja őket, hogy lépjenek oda Jézus Krisztushoz, fogadják el az Ő áldozatát, és éljenek Vele, kövessék Őt, mert kezdettől ez volt Isten célja. – Üzenet nekünk: Krisztus áldozatát Isten hogyan készítette elő és mit készített elő: elmond olyan összefüggéseket, amelyek máshol nincsenek leírva.

Előtte a sátorról beszélt. A szentélybe azon keresztül lehetett bejutni – csak a főpapnak, évente egyszer, az engesztelő véráldozattal.

Jézus Krisztus az igazi, örökkévaló Főpap. „Megjelenvén, mint a jövődő javak főpapja” – „nem kézzel csinált sátoron keresztül... ment be... a szentélybe”. A szentély (szentek szentje) előtti kárpit akadály volt. Jézus a halálával leszakította, de ez csak kép, mert Ő nem a földi szentek szentjébe ment be, hanem „magába a mennybe” (24. v.).

Ehhez „különb áldozatot” kellett bemutatnia, mint az addigiak. A zsidó főpapok egy bárány vérért vitték be, Jézus Krisztus a saját vérért adta oda. Ő helyettes áldozat, mint a régi állatáldozatok, de Ő Isten Fia, akinek élete (és így a vére is, mert „a testnek élete a vérben van”, 3Móz 17,11) tiszta és szent.

Különb áldozat, mert egyszer s mindenkorra szól, nem kell évente megismételni. Különb áldozat, mert „örök váltságot szerez”: örök életet ad. Különb áldozat, mert nemcsak a testet tisztítja meg.

A vallásos ember körforgásként éli meg: vétkezem, bemutatom az áldozatot, megtisztulok. Ez működik a pogány vallásokban is, a csak földi szemmel látó ember megelégedett vele: „megtisztult a test tisztaságára”. És nem értette, hogy mi baja van vele a prófétáknak – illetve Istennek, aki a prófétákon keresztül szól.

Miért nem elég az ilyen megtisztulás? Mert csak „a test tisztaságára” irányul, de a test kívánsága továbbra is a lélek ellen tör (Gal 5,17).

A keresztyénségben is sokan élnek magukkal megelégedve: meg vannak keresztelve, vesznek úrvacsorát, kipipálják a Tízparancsolatot: nem öltem, nem loptam stb.

Ha valakit ez már nem elégít meg, az Isten Lelkének munkája. Ő juttatta eszembe: „Isten nem arra teremtett, hogy így éljek” – és arról is Ő győzött meg, hogy nem tudok ebből kitörni, teljesen és egyedül Istentől kell várnom a megoldást – a szabadítást.

Isten Krisztuson keresztül külön áldozatról gondoskodott. Nem azért, mert voltak, akik tőle várták a megoldást, Őt keresték, hanem mert Ő keresi a bűnös, megtisztulni képtelen embert. Ő sok mindent tesz azért, hogy az emberek „keressék az Istent” (ApCsel 17,27), de „megtalálják azok, akik nem keresik” (Ézs 65,1): Ő keresi meg az elvesztettet.

Krisztus „örökkévaló Lélek által” áldozta fel magát. A Lélek mutat rá a bűnre, és a Lélek készíti el a váltságot is, és Ő érteti meg velünk, hogy erre van szükségünk.

A lelkiismeretet tisztítja meg. Azt terhelik a „holt cselekedetek”, a bűnök, az önmegváltási próbálkozások. Arra ad megoldást, ami miatt elégedetlen voltam: „Isten nem arra teremtett, hogy így éljek” – most azt az életet élhetem, amire teremtett: „hogy szolgáljatok az élő Istennek” (14. v.). A (rég) cselekedetek holtak, Isten élő. Ez azt is jelenti, hogy aki már „az élő Istennek szolgál”, az nem a bűn és bűnbocsánat reménytelen körforgásában él („mindig ilyen maradok”), nem magára néz, hanem Jézusra, aki „örök váltságot szerzett”.

Az „első szövetség”: Isten kiválasztott, igényt tart rám; én a bűnben éltem, Ő keresett, hogy megszabadítson. Krisztus meghalt „az első szövetségbeli bűnök váltságáért”, hogy ne a bűnben éljek. Ez az örökség örökkévaló: örök életet ad, bemehetek a mennybe, ahol nem lehet bűnben élni, vétkezni. Aki elfogadta Jézustól a bűnei bocsánatát, az ebben a szövetségben él. Krisztusban nem lesz „elkerülhetetlen” a bűn, mert Ő ad erőt, vezet, „megmutatja a vétkeseknek a jó utat” (Zsolt 25,8), konkrét helyzetben is, hogy mi a helyes, amikor a saját gondolkodásom, érzéseim, „igazságérzetem” becsapnának. Ha vétkezem, „van pártfogóm az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus, aki engesztelő áldozat a bűneimért” (1Jn 2,2). Különb áldozat, aki megszabadít a bűnből, az „ilyen maradok egész életemben” reménytelenségéből. Lehetek és legyek neki hálás és engedelmes.

Zsid 8,11–12

„Akkor senki sem tanítja többé így a társát és testvérét: Ismerd meg az Urat! Mivel mindenki ismerni fog engem, a kicsinyek és nagyok egyaránt. Mert irgalmas leszek gonoszságaikkal szemben, és bűneikről nem emlékezem meg többé.”